

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125206930
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125206930.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v spore o primerané finančné zadostučinenie vo výške 426,60 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 7Csp/103/2025-86 zo dňa 15.12.2025, takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 150 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 226,60 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobný návrh žalobcu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia poukázal na to, že jediným predpokladom, ktorý vyžaduje ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Splnenie žiadnej inej podmienky zákon nevyžaduje, a teda ani to, aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma. Pri posúdení takéhoto nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala hrozba vzniku ujmy a pre priznanie tohto nároku ani nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie.

Výška priznaného finančného zadostučinenia sa následne odvíjala od vlastnej úvahy súdu vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu. Konkrétna výška primeraného finančného zadostučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti a spĺňať požiadavku primeranosti. Žalobca si svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie bezúročnosti bezpoplatkovosti úveru, a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho práv ako spotrebiteľa, ktoré bol nútený brániť. Neuvedol, či konanie žalovaného a následne domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom

živote. Keďže uvedenými skutočnosťami žalobca neargumentoval, súd považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 eur za konštatované porušenie práv žalobcu určením úveru zo zmluvy o úvere za bez úročný a bez poplatkov a za každú judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku v sume 50 eur, spolu suma 200 eur. Za bezdôvodné obohatenie žalobca požadoval sumu 26,60 eur t.j. sumu, o ktorú sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Súd túto sumu považoval v celom rozsahu za dôvodnú. Celkovo tak súd prvej inštancie žalobcovi priznal bezdôvodné obohatenie vo výške 226,60 eur. Vychádzal zo skutočnosti, že na strane žalovaného došlo k porušeniu povinností, keď do zmluvy zaradil zmluvné podmienky, ktoré boli súdom vyhlásené za neprijateľné. Zároveň zmluva, ktorú uzatvoril so žalobcom neobsahovala obligatórne náležitosti, a súd taktiež v základom konaní konštatoval hrubé porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru žalobcovi ako dlžníkovi z úverového vzťahu. Neboli preukázané ďalšie negatívne dôsledky v súkromnom alebo spoločenskom živote žalobcu, ktoré by boli dôsledkom konania žalovaného pri uplatňovaní si nároku v základnom konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 17Csp/154/2024. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľov od porušenia práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie taktiež pripomenul, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018). Vzhľadom na uvedené, preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel, priznal žalobcovi sumu 226,60 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 ods. 1 a 2 CSP a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, keďže nevzhladol žiadne dôvody pre prípadnú aplikáciu § 257 CSP.

3. Proti výrokom I. a III. tohto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) a h) CSP.

Žalovaný napadol predmetný rozsudok pre jeho nepreskúmateľnosť a absenciu konkrétnych dôvodov, ktoré viedli súd prvej inštancie k rozhodnutiu o priznaní nároku vo výške 226,60 eur.

Rozsudok neobsahuje žiadne zdôvodnenie, ktorým by súd prvej inštancie zdôvodnil

- na základe čoho postupoval tak, že za každý jeden výrok z rozsudku 17Csp/154/2024 priznal žalobcovi nárok na finančné zadosťučinenie a naopak, z akého dôvodu neposudzoval predchádzajúce konanie ako celok;

- na základe čoho žalobcovi priznal finančné zadosťučinenie samostatne za výrok o určení bezúročnosti a samostatne za výrok o bezdôvodnom obohatení, keďže oba tieto výroky majú predsa spoločný a ten istý skutkový základ;

- na základe čoho dospel k záveru o tom, že nárok za každý určovací výrok z rozsudku 17Csp/154/2024 má byť v sume 50,00 eur a za výrok o bezdôvodnom obohatení v sume 26,60 eur;

- z akého dôvodu vo veci konal a rozhodol na základe ustanovenia zákona, ktorý nebol platný ani účinný ani v čase začatia tohto konania, a ani v čase vydania rozsudku 17Csp/154/2024. súd prvej inštancie v rozhodnutí odkázal na zákon č. 250/2007 Z.z. a jeho § 3 ods. 5, pričom tento zákona ale stratil platnosť a účinnosť dňom 30.06.2024.

Žalovaný poukázal na to, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí 7Cdo/91/2020 uviedol, že: „preto (aj) odpoveď na otázku žalobcu aká má byť správna výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom spore bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach.“

Napádaný rozsudok je podľa žalovaného nepreskúmateľným pred nedostatok dôvodov a nepresvedčivosť súdneho rozhodnutia. Takýto stav sa v súdnej praxi a v zmysle Civilného sporového poriadku považuje za odňatie možnosti konať pred súdom.

S poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s jeho tvrdeniami nesúhlasí, pričom jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal na to, že v zmysle čl. 23 Smernice 2008/48 majú byť prostriedky, ktoré zabraňujú porušovaniu práv spotrebiteľov, účinné, primerané a odradzujúce. Poukázal na možnosti ukladania pokút v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z., pričom vzhľadom na možnú výšku pokút až do 50.000 eur, je priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 226,60 eur prinajmenšom primeraná. Vzhľadom na uvedené, preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Pre prípad zmeny rozsudku navrhol aplikáciu § 255, prípadne § 257 CSP z dôvodu, že rozhodnutie o tomto nároku je na základe voľnej úvahy súdu a keď je spotrebiteľ úspešný v akejkoľvek výške, tak je úspešný čo do základu veci a v takomto prípade mu patrí plná náhrada trov konania.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré rozhodnutiu súdu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ani zrušenie napadnutého rozsudku, preto ho podľa § 388 CSP zmenil.

6. Žalovaný namietal, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie konal a rozhodol na základe ustanovenia zákona, ktorý nebol platný, ani účinný v čase začatia tohto konania, ani v čase vydania rozsudku v základnom konaní, pričom zákon č. 250/2007 Z.z. stratil platnosť a účinnosť dňom 30.06.2024. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 250/2007 Z.z. bol skutočne zrušený a od 01.07.2024 je účinný nový zákon č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom na základe jeho prechodných ustanovení (§ 53 ods. 1 tohto zákona) sa ustanovenia tohto zákona použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024, avšak vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv, sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024. Zmluva, ktorá bola v základnom konaní určená za bezúročnú a bezpoplatkovú a na základe, ktorej bola uložená povinnosť žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie a zároveň boli určené neprijateľné zmluvné podmienky vyplývajúce z tejto zmluvy, bola uzavretá dňa 27.11.2017, teda nepochybne pred 1. júlom 2024, a preto sa nároky vzniknuté z tejto zmluvy posudzujú podľa zákona účinného do 30. júna 2024 (zákon č. 250/2007 Z.z.). Okresný súd Prešov v základnom konaní sp.zn. 17Csp/154/2024 rozsudkom zo dňa 11.02.2025 iba deklaroval, že táto zmluva, ktorá bola uzavretá 27.11.2017, je bezúročná a bez poplatkov, resp. že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vyplynul zo skutočnosti, že zmluva bola už od svojho uzavretia bezúročná a bez poplatkov. Z vyššie citovaných prechodných ustanovení vyplýva, že nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa predpisov účinných do 30.06.2024, preto aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy uzavretej dňa 27.11.2017, ktorý nevznikol dňom vyhlásenia rozsudku v základnom konaní, ale uzavretím zmluvy, súd prvej inštancie správne posúdil podľa zákona č. 250/2007 Z.z..

7. Odvolací súd poukazuje na to, že vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., je potrebné uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie citovaného zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa podľa tohto znenia poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa spotrebiteľ v základnom konaní aktívne domáhal svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnil v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, teda spotrebiteľ v danom prípade nemusí preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V základnom konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 17 Csp 154/2024 sa žalobca rozsudkom zo dňa 11.02.2025 úspešne domohol svojich práv, tým že súd vo vzťahu k

žalovanému právoplatne určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, priznal bezdôvodné obohatenie a určil neprijateľné zmluvné podmienky.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že hmotnoprávnym predpokladom uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie je síce to, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práv alebo povinností stanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, pričom v danom prípade táto podmienka bola splnená právoplatnosťou rozsudku v základnom konaní, teda je nepochybné, že základ nároku je v danom prípade daný, ale jeho výška závisí od konkrétnych okolností daného prípadu, ktoré je povinný preukázať spotrebiteľ ako žalobca, čo v danom prípade nebolo splnené. Samotný súd prvej inštancie konštatoval a vyplýva to aj zo žaloby, že žalobca výšku uplatneného nároku odôvodnil iba úspešnosťou v základnom konaní a neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by viedli k existencii iných negatívnych následkov pre žalobcu.

Žalovaný správne namietal argumentáciu žalobcu uvedenú v žalobe, resp. v rozhodnutí súdu prvej inštancie v tom ohľade, že každú zmluvnú podmienku, bez ohľadu na jej obsah, je potrebné ohodnotiť určitou sumou a pri určení primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné túto sumu vynásobiť počtom neprijateľných zmluvných podmienok, čo platí rovnako aj pre určovací výrok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný zároveň správne namietal, že uplatnený nárok je potrebné posúdiť ako celok, s ohľadom na jeho individuálne okolnosti.

9. Odvolací súd v súvislosti s výškou uplatneného nároku poukazuje na to, že žalobca skutočne ani netvrdil a ani nepreukázal, akým konkrétnym spôsobom bolo zasiahnuté do jeho práv, akým konkrétnym spôsobom bol zasiahnutý jeho rodinný, pracovný, resp. spoločenský život v dôsledku základného konania, v rámci ktorého bol zastúpený advokátom, čím bola taktiež minimalizovaná sféra jeho diskomfortu, nakoľko podpísaním plnej moci jeho právny zástupca prevzal zodpovednosť za predmetné konanie, realizoval všetky činnosti potrebné k úspešnému ukončeniu právneho sporu, aj keď nemožno samozrejme úplne minimalizovať skutočnosť, že žalobca bol stranou sporu v základnom konaní. Práve s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj súlade s kontinuitou vlastného rozhodovania, preto považoval odvolací súd nárok priznaný súdom prvej inštancie vo výške 226,60 eur za neprimeraný.

10. Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná a základným kritériom pre určenie výšky tohto nároku je jeho primeranosť, čo nepochybné vyplýva aj z označenia tohto inštitútu "primerané" finančné zadosťučinenie. Pri jeho určení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobcu, ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať už spomínanú požiadavku primeranosti.

11. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd prihliadal na všetky vyššie citované okolnosti prejednávanej veci, teda aj predmet sporu v základnom konaní, a dospel k názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcov je suma 150 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia základného súdneho konania a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil skutočnosť podania žaloby a priebehu samotného základného súdneho konania, v ktorom bol žalobca zastúpený advokátom, čím ich diskomfort, resp. psychická záťaž, ako už bolo uvedené, boli znížené. Vo všeobecnosti odvolací súd nespochybňuje, že podanie žaloby a vedenie súdneho sporu zaťažuje každého spotrebiteľa (ide o zodpovednosť za svoje dôkazy a tvrdenia, za prípadný jeho negatívny výsledok), avšak táto samotná skutočnosť, podľa názoru odvolacieho súdu, nezakladá jeho právo na priznanie neprimeraného finančného zadosťučinenia. Preto je výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 eur

postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie a v prevyšujúcej časti odvolací súd nárok žalobcu zamietol.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

13. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejedná sa o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobcu je potrebné považovať za plne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška priznaného plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Napriek tomu, že bola výška finančného zadosťučinenia odvolacím súdom znížená, žalobca bol v odvolacom konaní úspešný čo sa týka základu nároku, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, pričom náhrada účelných trov konania bude vypočítaná z prisúdenej istiny, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).